

рано, на 16 септемврий 1842 г., той благодари на Золотовича за изпратенитѣ 5 златни турски лири, които ще сж били събрани между непознати почитатели на Селимински въ Цариградъ, като добавка къмъ личната подкрепа на Золотовича. „Азъ считамъ, забелязва Селимински, тази доброволна помощ като знакъ на искрено родолюбие на добродетелни сънародници, чиито уважавани имена бихъ желалъ да зная, за да ги отпечатамъ въ гнѣнитѣ на сърдцето си. . .“ Това толкова повече, че други сънародници, на които е услужвалъ самъ, сж отказали тъкмо сега да изплатятъ дълговетѣ си. „Но Божието провидение, продължава сентенциозно благодарността си Селимински, не изоставя никога своето създание и по незнайни начини изпраща своята милостъ къмъ него чрезъ подобни благодетелни родолюбци, така щото неговитѣ цели никога не се осуetyаватъ“.

Презъ всичкото време, докато трае курсътъ по медицина въ Атина, Селимински, подкрепенъ така отъ приятели и покровители, ще може да се предаде съ жаръ и постоянство на научнитѣ си занятия, имайки пълно съзнание за поставената задача. Медицината, колкото и трудна област на знанието за добросъвъстния студентъ, не е такава, мисли той, за оногова, който редовно учи — практически и теоретически, Въ течение на четири години той следва лекции по анатомия, физиология, хирургия, гинекология, офталмология, диагностика, химия, сждебна медицина, фармакология, хигиена, естествена история и патология, имайки за учители главно чужди професори, нѣкои отъ тѣхъ и голѣми капацитети. „Всички професори, пише на П. Берона въ 1843 г. Селимински (и той изброява имената имъ, по реда на горнитѣ дисциплини: Маврокордати, Maller, Chellias, Nige, пакъ Chellias, Razibosci, Lauderer, Sedellat, Wanaser, Londs, Milne-Edwards, Raimann), всички професори сж вещи въ науката, обаче университетътъ страда отъ недостатъкъ, че медицинскиятъ му факултетъ нѣма практична частъ, поради което студентитѣ се принуждаватъ да отиватъ въ други европейски университети“. Липсуватъ, собствено, болници, и това прави работата въ факултета, въ прѣки отличното име на преподавателитѣ, недостатъчна. Ето защо, още преди да завърши курса си, Селимински е намислилъ да продължи специализацията си въ чужбина, въ Франция или въ Италия. До тогава, въ Атина той работи усърдно